

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhöz küldve:
Egy évre 5 ft — kr
Hat hóra 2 ft 50 kr.
Három hóra 1 ft 25 kr
Előfizetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.
Egyes számok 12 kr-ával kaphatók a kiadóhivatalban

BARS.

HIRDETÉSEK:

Négyhasabos petit-sor egyszeri közlésért 6 kr., kétszeriért 6 kr., többszoriért 5 kr. fizetendő.
Bevezető minden egyes beiktatásért 30 kr.
A nyitásban: minden négyhasabos garmond sor díja 15 kr.
Velünk összeküldetésben levő hirdető-írdők, előfizetők, vagy a gyakori hirdetők tetemes díj-kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

Megjelen: hetenként egyszer.

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba: (Takarék- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

←→ vasárnap reggel. →←

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY.

Barsvármegye alispánjától.

Meghívó.

Barsvármegye törvényhatóság bizottsága 1888. évi decz. hó 20-án tartott közgyűlésében kelt határozata folytán, 1889. évi január hó 30-án d. e. 10 órakor Ar. Maróthon a vármegye székház nagytermében

rendkívüli közgyűlést tart, melynek tárgysorozata e következő:

1. A vármegye 1889. évi közmunka költségvetése.

2. Az 1888. évi 157. sz. a kelt közgyűlési határozattal kiküldött bizottság javaslata a hitfelekezetek lelkészeinek és népiskoláinak a községek háztartásából élvezni jogosult dotációja tárgyában.

3. Javaslata a tisztviselők nyugdíjszabályzata egy némely pontjának értelmezése, illetve kiegészítése iránt.

4. Nagy-Mező község közönségének határozata a Szent-János-féle szőlőbirtoknak megvétele iránt.

5. Nagy-Mező község kérvénye 4000 ft erejéig felveendő kölcsön szerződés jóváhagyása iránt.

6. A kompokról szóló szabályrendelet javaslata kimutatása és tárgyalása.

Aranyos-Maróthon 1889. jan. hó 9-én.
Máriássy István,
alispán.

Italmérés.

Habár az italmérésről szóló törvény mult 1888. évben — mint jelezve volt — meghozatott, szentesítést nyert és kihirdettetett, mindazáltal az már a folyó 1889. évre egész terjedelmében, az idő rövidsége miatt, életbe léptethető nem volt. Egyes részeiben azonban a folyó 1889. évi február 1-ével már életbelép s életbeléptetésére vonatkozó miniszteri rendelet már e folyó január hó első részében kiadtván: köteletségünknek ismerjük azt

a t. közönség tudomására hozni annál inkább, minthogy nálunk számosan vannak, kik a szeszese italok kimérésével, de kivált a saját termésű boraiknak kiesésnyben való elárúsításával foglalkoznak, kik e szerint ezen miniszteri rendelet intézkedéseivel akarva nem akarva is kénytelenek foglalkozni.

Az italmérés gyakorlására téves fogalmak keringenek az érdekelt közönség körében; nevezetesen azt hiszik, hogy az engedély elnyeréseért a pénzügyigazgatósághoz bárki is folyamodhatik, azt megkapja; — és hogy aztán derűre-borura bármily mértékben, nyitott és zárt edényekben ülő és álló vendégeknek tetszés szerint árusíthatja a szeszese italokat, csak az ezek után járó adókat fizesse és hogy a saját termésű bornak elárúsításával foglalkozni kívánóknak nincs szükségök engedélyre.

Mindezekre nézve a törvény világosan rendelkezik; nevezetesen: különbséget tesz a kimérés és a kismértékben való elárúsítás között.

A kimérés (2 §. 1.) a szeszese italoknak ülő, vagy álló vendégek számára, az üzlet helyiségeiben, vagy azonkívül való fogyasztásra, akár nyitott akár zárt edényekben iparszerűleg való kiszolgáltatása.

Ezt gyakorolják rendszerint: a koreszmárosok, vendéglősök s italmérők.

A kismértékbeni elárúsítás, a szeszese italoknak az üzlet, vagy elárúsítási helyiségen kívül való fogyasztásra zárt edényekbeni eladása, árulása.

Ezt gyakorolják rendszerint a kereskedők, szatócsok, s mindazok, kik rendes üzletükön kívül a szeszese italoknak kis mértékben való elárúsításával foglalkoznak.

Ezekhez tartoznak a czukrárszok, kávécsok és bortermelők, kik sajáttermésű boraikat kis mértékben árusítják.

Az állami italmérési jövedékről szóló 1888. évi XXXV. t. cz. 70 §-a értelmében kiadott miniszteri szabályrendelet 9. §-a megszabja azon intézkedéseket, s korlátokat, melyeknek folytán s körében az italmérés folyó 1889. évi február 1-ső napjától, ugyanannak folyó 1889. évi december 31-ig gyakorolható. Ezek szerint:

A kiméréssel foglalkozók, mint a koreszmárosok, vendéglősök s italmérők a folyó 1889. évben is úgy gyakorolhatják a kimérést, mint eddig, egész december 31-ig, ezeknek pénzügyi hatósági engedélyre nincs szükségök.

Ellenben: szeszese italoknak kismértékben való elárúsításával foglalkozók és ugyan: a bejegyzett czégű anyag-fűszer és vegyeskereskedők, czukrárszok és kávécsok, a szőlőtulajdonos bortermelők, ha a szeszese italoknak kismértékben való zárt edényekbeni elárúsításával tovább is, t. i. 1889. évi február 1-től egész 1889. évi december 31-ig foglalkozni akarnak, kötelesek a pénzügyi hatóságtól az engedélyt kieszközölni; mert ily engedély nélkül 1889. évi február 1-ső napjától — egész decz. 31-ig a szeszese italoknak kis mértékben való elárúsítása tilos.

Az engedély megszerzéséhez kívánatos feltételekről tüzetesen szól a kiadott szabályrendelet, mely hirdetmények által mindenütt kellőleg közvétetett, s mely kiválólag rendeli, hogy az engedélyért járó folyamodványok 1889. év febr. 15-ig az illető pénzügyi hatósághoz betérjesszenek.

Az ének és a zene a homérosi költeményekben.

Írta: Csereji József.

Az ünnepélyről a diéső dalmok sem hiányzik, Démodokos, (VIII. 43—47.) kinek az isten gyönyörködtetésre való énekelhet-

séget adott, mikor kedve öt dalra készíti. De a szellemi tehetség gyakran testi fogyatkozással jár; a muzsa nagyon szerette Démodokos dalmokot (63—68) és a kellemes dal tehetségét adta neki, de meg volt fosztva szeméinek világától. (Magát Homérost is vaknak mondja a mythos, ha ugyan személye azonos azzal a vak költővel, a ki a soköblü Chiosba jár az ünnepek alkalmával, mint a legrégebb, ugynevezett delosi Apollonra irt homérosi hymnus 172. verse mondja. De menjünk tovább.) Démodokos számára a hirnök ezüst szegekkel kivert széket támaszt a magas oszlop mellé és a szekre akasztja hangszerét a dalmok feje fölé. Lakoma után (73—89.) a muzsa megihlette a dalmokot, hogy énekelje a férfiak diéső tetteit, azt a dalt, melynek híre akkor az égig emelkedett: Odysseus és Péleusfi Achilleus versengését: mint czi-vódta egykor az istenek híres vendégségén keserű szavakkal, s a férfiak vezére, Agamemnon, örült lelkében, mikor az achi-vok legjobbjait versengeni látta egymással. Mert így jósolta meg neki Phoibos Apollón az isteni Pythóban. Ekkor határozatott el már a trójaiak és danaok szerenesétlensége a nagy Zeus végzése szerint.

Erről énekel a hírnevés dalmok, Odysseus pedig, kinek nevét a jelenlevők még nem tudják, izmos kezével fejére vonva bíbor öltönyét, elfödte arcát, mert szegyeultette magát a phaiákok előtt, hogy szeme könyezik. Csak mikor a dalmok elvégezte énekét, törülte le könyeit, levette fejéről ruháját és bevén a kettős poharat, áldozott a halhatatlan isteneknek.

A felhozott példa bizonyítja, hogy a görög költészet már kiindulási pontjától kezdve nemzeti, vallásos irányu. Tárja az, a mit a homérosi költemények kijelölnek: az emberek és istenek tettei, melyeket a költők diésőitenek. A költészetet az iskola még nem merévitette, nem színtelenítette el, a népből ered, a nép ajkán él és változik a dal, mint az előbbi kor hagyomány. A költő, dalmok (Plut. De mus. III. C.) és jós egy jelentésű szók. Milyen

TÁRCZA.

Azok, a kik feltámadtak.

II.

A Bagi uram könyei.

— Írta: Szalay Gyula. —

Sohasem tudom elfelejteni. Mintha csak most történt volna. Hej pedig azóta Berénden minden ember tizenhat évvel idősebb s isten tudja mennyivel szegényebb. Azóta már azt a gyönyörű jegenyefasort is kivágták, mely a Sz. Pál felőli uton diszgett s a mi oly festőivé tette az egész kis falut. Szép volt az esőndben, midőn magas karsu sudarait merészen, méltóságteljes mozdulatlansággal nyújtá az ég felé; szép volt az viharban, midőn a Balatonról jövő szilaj szél beléjük kapott és csikorogva hajtogatta azokat cikázó villámok között. Most még hirmondónak sem hagytak belőle egy szálat sem, kivágták a cigányok s teknőt csináltak belőlök. Pusztul az egész falu, mintha átok nehezédne minden lakójára. A szívem is elszorult s a könyvem is kihull, ha egy-egy pusztuló porta előtt megállok. Pedig népének oly jó szive van, akár csak nemes Bagi uramnak.

Az ő könyeiről akarok beszélni.

Azután történt vagy két hónapra, mikor beállítottam egyik napon a tiszteletes urhoz, (Szegény jó öregem előadta, hogy semmi másért nem jött, mint azért, hogy e gyenge beteges fiut (ez én voltam) hogy vegyen fel a Kéri rektor uram iskolájába,

(ott talán jobban megbecsülik, mint a mi-enkben.)

Ennek az iskola változtatásnak az oka pedig tulajdonképpen egy jó suhogós syanyól nádpálcza volt. Áldja meg az Isten a ki ez suhogtatta!

A jó tiszteletes ur letette a pápaszemét, magához intett, megsimogatott s mondotta, ne féljek, Kéri uram áldott jó ember. Igaza volt.

Másnap a mester ur nézett, hogy iskolájában az én helyem üresen maradt. Összeránczolt homlokka kérdé a fiuktól, hogy tán beteg vagyok. — Nem — mondák amazok — már a tulsóba jár.

Délben a mester ur feljött hozzánk. Én elbujtam. Nem tudom, mi történt. De én nem mentem vissza hozzá. Kéri uramtól erővel sem tudtak volna elvinni. Ugy szerettem én azt a jóságos embert, nem féltem én többet az iskolától, az ő kedveért még azokat a szép zsolnárokat is megtanultam a „döllesték.“ (Kéri uram mellett ülve a kóruson legjobban el is énekeltem a tiszteletes ur fiával.)

Egy reggel, amint beállítok az iskolába, az előszobában találtam a rektor uram kis leányát a szép Anikót. Piczi csipkés kendőjébe rejtette arcát s keservesen zokogott. Kérdeztem Anikót, mi baja? De ő nem felelt, csak sirt egyre.

Ebben a pillanatban megnyitott az iskola ajtaja, a tiszteletes ur lépett ki rajta s utána a többiek csendesesen lépkedtek. Haza küldöttek bennünket, mert Kéri uram nagyon beteg volt.

Délután feljött hozzánk a kurátor megmondani, hogy Kéri — meghalt.

Harmadnap eltemették. Csikorgós, zimankós téli idő volt. Sirva kísértük ki a temetőbe s ott leeresztették a felesége mellé. A tiszteletes ur elbucszott, mi pedig egy zsolnárt elénekelünk s utána lassankint elszéledtek az emberek a temetőből, csak a kis Anikó állt még ott a sir mellett s szívet szaggató zokogással hallgatta az apja koporsójára lehulló görgöngyök tompa zuhogását.

— Anikó, jer haza — mondottam neki könyes szemekkel.

Ő megfordult. Ekkor vette észre, hogy senkije sincs a világon. Egy fájdalomat sikoltott s összerogyott.

Én Bagi uramhoz futottam, ki komoran állt neje sirja előtt. Én nem tudom, mit hadartam neki össze, de oda jött Anikóhoz. Az olyan kérőn emelte föl reá okos kis szeméit. Körülnézett az a komor ember, lehajlott hozzá s megcsókolta.

— Atyád leszek! — monda s egy könyes epp gördült alá komor szeméből.

Én meghatva néztem e jelenetet. A sirásó a fejét is leszurta a felhantolt sir elé s mogorván förmedt reám: „Mit ácsorog itt az urfi, jobb lesz, ha haza megy! . . .“

*

Nap nap után, év év után mult s Anikó arcán mindenik újabb s szebb rózsákat hagyott. Bagi uram ódszerű ne-

mesi portája egyre élénkebb, egyre szebb lett. Egy reggelre csak arra ébredtünk, hogy a ház előtti pusztja részen gyönyörű virágos kert pompázott. A kis Anikó egész nap elbabrált ott az illatos tarka virágok közt, olyan hűségesen ápolgatta, öntözgette azokat. Bagi uramnak egész gyönyörűsége telt benne. Ugy járatta, ugy dédelgette, mintha nem is árva, hanem a maga gyermeke lett volna.

Pedig Zsuzsi néne sokszor zsémbeskedett, kivált ha Bagi uram a termés eladása után új ruhát s pipere szereket hozott a városból Anikónak.

— Gábris, Gábris, csak nem akarsz belőle drágalátos kisasszonyt nevelni? Még az kellene, mit gondolsz? Elkényezteted, mintha üvegházi virág volna, ma ezt, holnap azt hozod, mindig csak a kedvét keresed, majd később a fejedre nő. Megcizírogat. Édes bácsi, édes kis Gabi bácsi! Te aztán elveszed a fejedet. Ki látta? Ördög-látta! Majd aztán minden elmegy, semmi sem lesz, hiszen a hahóti malom árendája is mindig eluszik, mióta a drágalátos kisasszony itt van . . .

— Zsuzsi?!

— Mit!

— Csak azt kérdezem, kibeszélted már magadat? . . .

— Ejnye lánczordta, de ki van ma kelve! Azért se, hogy ha én nem volnék itt a házban, te mindent reá költenél Gábris. Köszönje meg Anikó, hogy magadhoz vetted, ném is tudom, mi ütött beléd, hogy ide hoztad. De jól van, hiszen sen-

lehetett a dallam, melyen a költők az epikus tartalma költeményt a phorminx kíséretében dalolták, vagy szavalták, csak képzelnünk is alig tudjuk; hihetőleg sokkal egyhangubb, lassabb volt a mienknél, közel állott a szavaláshoz, vagy éppen közép helyet foglalt el az ének és szavalás között.

Alkinoos a phaiákok tánczát is be akarja mutatni vendégének, hogy az hazájába menvén, elbeszélje barátjainak, milyen jó tánczosok és énekesek a hajózásban ügyes phaiákok. (253—267.) Azért Démódokosnak a házból előhozak a széphanu kitharát, kilencz versenyrendező választanak, kik mindent elkészítve, Démódokos a középre megy, köréje állanak a serdülő ifjak tánczra készen, s ugyancsak járták a tánczot, Odysseus pedig nézte és csodálkozott lelkében. Démódokos játszik hangszerén és szép dalban énekel a komikus jelenetet Ares hadisten és a koszosus Aphrodite között. (Plut. De mus. III. B.)

Ennyi fáradságos szereplésért meg is becsüli Homéros a dalnokot, ki a lakomának színét, költészetét adta meg, (448—481.) mert azon kívül, hogy Démódokos maga is részesül a vendégségben, azt mondja róla a költő, hogy minden földi halandó előtt tiszteltben és elismerésben részesülnek a dalnokok; a muzsa tanította őket dalra és szereti a költők nemzedékét. Sőt a 25. homérosi himnus egyenesen a muzsák és a messzelövő Apollón gyermekeinek mondja a földi dalnokokat és zenészeket, éppen úgy, mint a királyok Zeus-születtei. Szerencsés az, kit a muzsák szeretnek, kedves dal zeng annak ajkairól. (2—5.) De ne gondoljuk, hogy Homéros csak gyönyörködtetésül hozza be az éneket és a zenét a lakomák termeibe. Sokkal mélyebb erkölcsi jelentősége van ennek és Plutarchos szerint nem más, mint ellensúlyozni és szelidíteni a bornak hevítő erejét. (XLIII. F.) Mindennek daczára Homéros a dalnokokat a nép harmadik osztályába, a démiurgok közé sorozza be, hová az orvosok és kézművesek is tartoznak.

(Folyt. köv.)

Budapest, 1889. jan. 25.

Mozgalom és mozgalom. Azt mondják a mi öregeink, hogy eme napok hasonlítanak az 1848-ik évi január-március napjaihoz. A parlamentben a honatyák között nagyban folyik a vita új törvényjavaslat felett; egymás után kelnek fel ülőhelyeikről nagyobb-nagyobb szónokok; az ellenzék soraiban élénk mozgalom észlelhető, hatalmas szónoklatokkal ostromolják Tisza meg Fejérváry piros bársonyszékét. A kormány-

kije se volt a világon, hova ment volna, megfagyott volna. No? . . . Mi? . . . Vagy nem szóltál? . . . Jól tetted! De tanulja meg a dolgot, menjen ki a mezőre, nézzen az aratók után, ott aztán dalolhat, de nem az én fülemben. Menjen a gyümölcsösbe, vigyázzon a méhekre. Minap is eresztett egy raj. Menjen le a kerti tóhoz, vigyázzon a ruczákra, libákra, a minap is elesatagoltak; Bodáné a falu végéről hajtotta őket vissza nap nyugta után. Igenis, Anikó mindezt megteheti, nem olyan nagy lány, nem nevelem nassás kisasszonynak. Mi?

— Akarom! — mondá Bagi Gábris szigorú arczkifejezéssel.

Zsuzsi néne már csipőre rakta kezeit, Gábris ur elé állt, nyelvelni akart, midőn az ajtó hirtelen feltárult s a szép kis Anikó lépett be rajta. Zsuzsi néni meglepetve nézett reá s a támadást abban hagyta.

— Jer ide, édes szentem, galambom, Anikóm, nézd csak, mit hozott neked a Gábris bácsi, látod angyalom ezt a szép ruhát, köszönd csak meg Gábris bácsinak, ha felveszed egész kisasszony léssz benne.

Ez utolsó szavak Gábris urnak szóltak. Gábris ur visszafordult s az a kemény, néma tekintet, melylyel Zsuzsi néne találkozott, mintha még egyszer azt mondta volna — akarom!

Napok multak . . . évek multak . . . Hiába zsémbelt Zsuzsi néne. Anikó. ből mégis csak kisasszony lett. Az egész vidéken nem volt nála szebb teremtés. Meg is csudálták, meg is bámulták, mikor a nyári napok csendes alkonyán Anikó lehajtott a Balatonra fürödni.

Olyan sikkesen állt a kezében a gyeplő . . . olyan szépen tánczolt az a két deres . . .

Én éppen akkor kerültem haza. Kis falumat régen nem láttam már. Lementem

párt, daczára annak, hogy az ellenzék támadásait elég közönyösen fogadja, — mégis igen meglátszik rajta, hogy nyugtalankodik, mert bizony kénytelen belátni, hogy különösen a 14. §. nagyon is lealázó a nemzetre nézve. A mi nemzetünk államot képez, melynek hivatalos nyelve a magyar, mint önálló nemzet jogosítva is van arra, hogy saját nyelvét használhassa, ha pedig a törvényjavaslat elfogadatik, többé nem állam-nyelv lesz a magyar, hanem az ugynevezett *Muttersprache*, a minő a esch, vagy a tót.

Jókai Mór, nem mint kitünő író, hanem mint kormánypárti képviselő január 21-iki beszédében maga is bevallja, hogy meg lehet ugyan tanulni németül, de német szellemben gondolkodni nem, hogy ő is tud németül, sőt a német concipiáláshoz is ért, hanem azért, ha németül kellene neki a vizsgát letenni, ő elbuknék. A pártok erősen forrongnak.

A javaslat ellen beszétek a mágnások matadorjai is: Gróf Zichy Jenő, gr. Károlyi István, gr. Károlyi Gábor. Hétfőn beszélt még gr. Apponyi Albert, Ugron Gábor s a miniszterek tartják zárbeszédeiket s ezt követi a szavazás.

Az ifjuság nagyban készülődik a január 27-iki nagy-gyűlésre, melyen több magyarországi ifjusági testület képviselheti magát, valódi páratlan lelkesültséggel sorakoznak a kitűzött zászló alá, bár a rektor megtiltotta a nagy-gyűlésen politikai dolgokat fészegetni. De hiszen az ifjuság fogná érezni leginkább annak a súlyát, ha meg szavazzák a törvényjavaslatot, ennél fogva nem esoda, ha nem viseli magát közönyösen, hanem plakátok és táviratok által esatlakozásra szólítja fel Magyarország összes ifjuságát.

Mindezen politikai forrongások daczára az öreg farsang sem panaszkodhatik a bálók hiánya miatt. — Hymen megtartja szokott árveréseit. Egymást érik és fogják meg érní a bálók. Fényesen sikerült a technikusok, az athleták s magánhivatalnokok bálja, valamint még az előbb megtartott jurista bál. — A párisi magyaroknak is kedvük jött a csárdásra, jan. 26-án nagy tánczvigalmat rendeznek egyetük javára.

Hancm Battenberg Sándor exfejedelem valószínűleg nem tánczolni jött Bécsbe, minthogy bizonynyal legkisebb kedve sincsen a tánczra. Viszontagságosabb sorsa még nem volt embernek, mint öneki; rutabul nem bánt a sors még senkivel, mint övele. Bismarek, a vasfejű, elküldte, jobban mondva elkergette, de ő nem adta meg magát sorsának, hanem úgy tett, mint egykor savoyai Eugén, kit valamennyi európai udvar be nem fogadott, eljött és felajánlotta szolgálatát nekünk. — Adja Isten, hogy szerencse kísérje a szlivniczai győzöt.

Jack, az ismert hasfelmetsző, szintén Bécsben ütötte fel tanyáját, vagy legalább úgy hiszik, minthogy hasonló eset adta magát elő, mint Londonban, hanem bizony ez csak olyan talni — Jack, ha lehet így kifejeznem magamat. A híres Pasteur meg Boulanger ellen lépett fel jelöltnek, a mint

újra a szép Balaton partra s oda álltam napnyugtakor a füzek alá s néztem azokat a locsogó, esobogó fodros hullámokat, akartam tudni, hogy olyanok-e még, mint gyermekkoromban. Kérdezni akartam azt a beszédes nagy vizet, azt a gyönyörű vidéket, a hullám fölött röpködő küszvágót, sirály és halászmadár-csoportokat, hogy mondják el nekem a mult történetét.

Minden a régi volt. A kis csónak még a régi karóhoz volt kötve a parton. Ott állt még az öreg halászkunyhó is, csak annyi változás volt rajta, hogy az idő s a viharok szörnyen megviselték. A hosszú háló ott nyult végig a szárító sudarokon, a halászok egy rég elfeledett kedves dalam ütemeire eveztek Badacsony felé a hálót megvetni. Az esti szellőtől felvert habfodrokat a keszthelyi hegyek mögé lebukó nap arannyal sugározta be. Azok a csillámló, mormoló, egymást játszva kergető fodros hullámok elkezdették a multak történetét regélni.

Én lebilincselve, elbűvölve, hódolva hallgattam a Balaton titkos hangjait. Berénden estimára harangoztak. Ismerős, édes hangok. Valami édesbus érzés lopódzott a szívembe, kimondani képtelenség, leírni lehetetlen. Ajkam nem mozgott, pillámon egy forró könnyet éreztem, úgy hiszem, imádkoztam. Lódobogás, kocsizőrej vert fel merengésemből. Hátra fordultam. Éppen akkor kanyarodott be a füzes végén egy hintó két deres lóval. Gyors iramodással vágattak el mellettem. A lovakat gyönyörű fiatal hölgy hajtotta, mellette egy fiatal ember ült, s kaczagtak valamin. A hátsó ülésben éltet ur ült . . . olyan ismerős . . .

Mikor már elváltattak mellettem, akkor ismertem meg őket.

Visszafordultam hirtelen s köszöntöttem.

— No, a boulangisták úgy is nagyon dühösek, legalább majd kigyógyítja őket a Carnot Folquet fele iszonyból, ha sorra beoltogatja őket.

Furesa, hogy levellemnek jó része politika, de hiába ilyenek a viszonyok, ilyen az élet. Épen úgy vagyunk a mostani viszonyokkal, mint mikor az egyszeri embertől azt kérdezték, hogy miként vinne át a folyó egyik partjáról a másikra egy farkast, egy kecskét és egy káposzta fejet, hogy mind a három megmaradjon. — A honatyák is ezen tanakodnak most, de nagyrészüik mindig csak azt litániázza: biznak csak azt Tisza ur ő kegyelmére. Hát hiszen bizzuk is mi, csakhogy akkor vagy a kecske eszi meg a káposztát, vagy a farkas a kecskét. — Megkérdeztem a mi politikusi eszmadiánkat, az meg azt mondta, hogy ötlet kellene megtenni miniszterelnöknek, majd tudná ő, mit kell csinálni. Ugyan mit, kérdeztem tőle. — Azt, — felelé — hogy el kell vinni a kecskét, aztán a farkas egye meg a káposztát, ha akarja.

Fővárosi levelező.

Az idei regále. Az állami italméresi jövedékről szóló törvényjavaslat legfontosabb határozatait már ez évi február 1-én életbe lépnek Budapest és Pozsony városok belterületeinek kivételével. Erre való tekintetből a pénzügyminiszteriumban valamennyi kir. adóhivatalhoz és pénzügyőri közeghez intézendő utasítás dolgoztatott ki, mely néhány nap mulva fog közrebecsajtatni. Ezen utasítás értelmében ez évi február hó 1-től a szesz italoknak kis mértékben való elárúsítása — (Magyarországon a Királyhágón innen 50 literen túl, az erdélyi részekben 36.59 literen túl tartalmazó hordókban teljesen szabad a kereskedés és forgalom) — csakis a pénzügyi hatóság engedélye mellett történhetik. Ezen engedélyért kell folyamodnia minden kereskedőnek, anyagnak, fűszer-, vegyeskereskedőnek, cukraszának és kávésnak, egy szóval mindenkinek, aki kis mértékben szesz italokat árúsítani akar, legkésőbb, ez évi február 15 ig az illetékes pénzügyigazgatóságához. A folyamodvány első íve 1 frtos, minden további íve 50 kros bélyeggel látandó el. A folyamodványban kitüntetendő az engedélyt igénylő neve, lakása, foglalkozása, üzleti helyiségének megnevezése, az italoknak névszerinti elősorolása, magyar állampolgárságának vagy községi illetőségének bizonyítéka. A kiállítandó engedélyre megkivántató 1 frtos bélyeg a folyamodványhoz csatolandó. Egy folyamodó kaphat több engedélyt is, de a többi üzlet számára üzletvezetőt köteles tartani. Az engedélyt a pénzügyigazgatóság adja meg nem határozott időre, s a kiállított engedélyekről anyakönyvek vezetendők. Denaturált szesz árúsításáért külön engedély kérendő ki. Az engedély más személyre át nem ruházható. Minden helyiségváltoztatás idejében bejelentendő. A pénzügyőri közegek kötelesek ügyelni, hogy az egészségre ártalmas italok ne árúsítsanak. Az italmé-

De az irigy porfelleg elfödte előlem Bagi uramat s a szép Anikót.

A Balaton mormolt . . . a küszvágó sirt fönt a levegőben . . .

Másnap meglátogattam Bagi uramat. Régi ismerősök. Zsuzsi néni nem zsémbelt már, s Gábris ur örvendett.

A szép Anikó után kérdezősködtem.

A szomszéd teremből zongorahang hallatszott ki. Bagi uram karon fogott s feltárta előttem a mellékszámba vezető nagy szárnyas ajtót. E pillanatban egy csók csattanást hallottam. A szép Anikó mint megrezsent ártatlan galamb ugrott fel a zongora mellől, zavarát mosolylyal akarta eltikolni, s Gábris bácsi bemutatott Anikó vőlegényének.

Anikó meghívott a lakodalomra. Olyan örömmel mentem. Nagyon sokan voltunk. Zsuzsi néni pörlekedve rendezgetett a konyhán, midőn előálltak a hintók, hogy a nászszereget esküvőre vigyék.

Anikó és vőlegénye oda térdelt Gábris ur elé, hogy áldja meg őket. Gábris ur lehajlott a szép Anikóhoz, megcsókolta s hal-kan kérdezte meg tőle:

— Anikó, boldog vagy-e?

— Az vagyok, édes Gabi bácsi! . . .

Kiterjesztette kezeit Bagi uram, megáldotta őket. Azután oda állt az ablakmélyedésbe, s mikor senki sem látta, egy forró könyves p t törült ki szeméiből.

*

Elhangzott az eskü a templomban, elhangzott az örömjaj is a beréndi nemesi portán s a fiatal pár fészekrakás előtt nász-utra indult. A válás nehezen ment Gabi urnál, de még nehezebben Zsuzsi néninél, ki mindig azt hajtogatta, hogy belehal. De végre is megtörtént minden nagyobb baj nélkül. A fiatal párt gyorsan röpitette a mozdony az örökké mosolygó ország felé,

rési illetékek 3 osztályba soroztatnak és azonkívül az üzletek terjedelméhez képest külön 3 alosztályba foglaltatnak. A kivétő és felszólamlási bizottságok megalakítására részletes intézkedések vannak felvéve. A kimért szesz italokért a törvényben megállapított mérési adó lesz fizetendő, amely adót azonban ez év végeig az adóköteles fél az eddig jogosított regále-tulajdonosoknak, illetőleg bérloknek tartozik fizetni. A bírságösszegek is ez év végeig a regále-tulajdonosok, illetőleg bérloknek jogukban áll folyó évre a kis mértékben árusítókkal italméresi adójukra nézve bizonyos általányösszegekben megegyezni.

Különfélék.

— **A lévai magy. kir. honvéd és polgári lövészegylet** választmányára e hó 24-én tartott ülésében egy zártkörű tánczestély megtartását tűzte ki február hó 23-ára. A diszes meghívó még e hónapban megjelenik észzét fog küldetni. A rendező bizottság számos tagból áll és oly jó tánczosokat foglal magában, kik az ügy iránti lelkesedésükkel biztosítják az eddigi lövészestélyek szép sikerét, és garanciát nyújtanak a tánczolni vágyó szép hölgyközönségnek, hogy ezen estély a farsangnak egy kedves emlékü mulatsága legyen. A bizottság igen diszes tánczrendekről is gondoskodott a hölgyek számára. Jövő számunkban már a meghívót is közölni fogjuk.

— **Templomépítés.** Az alsó-felső-váradi és nagytőrei evang. reform. társsegyszázak hitközösgének tagjai 1875. évben a kor kívánalmának megfelelő új iskolaépületet, 1885. évben pedig egy diszes lelkes-lakot építették, most újabban elhatározták azt, hogy templomukat megnagyobbítással és egy diszes torony hozzáállításával fogják teljesen átújratni, mire nézve Sisák Gusztáv műépítész szép kiviteli terve fogadtatott el, s vele f. hó 22-én az építési szerződés meg is kötött, mely alkalommal örömmel vette a nagyszámu előjáróság azon ígéretet, hogy ez, az általa tervezett s mult évben felépített, nagy-kálnai ev. ref. templommal vetekedni fog, bár azzal a legnagyobb köztetsést érdemelte ki.

— **Közgyűlés.** A lévai kath. legényegylet f. hó 27-én, ma délután, 4 órakor tartja meg évi közgyűlését saját helyiségében. A gyűlés tárgyai: évi jelentés, tisztújítás, betegsegélyző alap létesítése, az évi költségvetés megállapítása s egyéb elintézni valók.

— **Gyaszhir.** Hoffmann Ferencz, léva-uradalmi főerdész és nejét született Klempa Máriát súlyos csapás érte. Egyik kedves gyermeküket, az alig hét éves Margitot ragadta el a halál a szerető szülő legmélyebb fájdalomra. Viseljük a nagy veszteséget lelki erővel s leljék vigaszukat és örömeiket többi gyermekeikben. Az elhunyt kis angyalnak béke lengjen porain! — A mélyen sujtott családtól a következő gyászjelentést vettük: „Hoffmann Ferencz és neje szül. Klempa Mária, valamint gyer-

melyben ha valaki egyszer megfordul, sohasem tudja elfelejteni.

A szép Anikó szive boldogságban uszott, férje oldalán csak boldogságról álmodott. Levele is ezzel volt tele, melyet a lagunak városából küldött.

Bagi uram százszor meg százszor elolvasta ezt és egy redő mindig elsimult homlokán. Zsuzsi néne csak soronkint olvasta, mert mindenik után egy hosszú litániát sirt s fünek-fának ezerszer is elmondta, hogy ők boldogok.

Anikó is azt hitte.

De a sors keze másként szokott végezni. Tudják azok jól, akiket érintett. A derült ég is gyakran beborul s a fekete felhők elfödik a fénylő napot. A tenger fenséges nyugalma sem állandó, egy perc, s a hullám fenékig zavarja. Élet, élet, nagy a te kereszted, s nehéz annak, kire reá méred azt. Szójjuk az álmot, képzeletünk tündérvilágot alkot s önalkotta alakjaink rajzanak benne; csak egy rázkódás s mi felébredünk a hajótörésre, a szenvedésre.

Anikó boldog volt, mert nem sejtette jövőjét.

A mint haza tértek a sz. páli házba, szenvedései is megkezdődtek. A férj uram egyre komorabb lett s kimért udvariasságaival sokszor vérgig sértette szegény Anikót. Anikó nem mert panaszkodni senkinek. (Csak a vén lugos volt tanuja boldogtalanságának.) Majd a titkos sutogások is megkezdődtek a Szirmai lányokról, hogy meglevő hitét is összemarczangolják. Bezárkózott budoirjába s a bársony kerevetre vetve magát, zokogott keservesen. Majd a féltékenység támadt föl lelkében az éreztett hidegségre s elhatározta, hogy a férj elé áll és számon kéri tőle elrablott szerelmét, szétépett boldogságát. De gyöngé volt és szenvedett.

mekeik Árpád, Irma, Pál és Róbert fájdalommal tudatják, hogy forrón szeretett kis leányuk, illetőleg nővérük: Margit, ártatlan élete 7-ik évében hosszas betegeskedés után f. hó 21-én elhunyt. Az elszállott kis angyalnak földi maradványa f. hó 22-én délután 3^{1/2} órakor fog a helybeli rom. kath. sírkertben eltemetni. Kelt Léván, január 21-én 1889. Az örök világhossz fényeskedjek neki!

— **Altiszti bál.** A lévai m. kir. honvéd altisztkar 1889. évi február hó 9-én Léván, az „Oroszlán“ vendéglő termeiben aranyos-maróthi Rónay Gusztávné őnagyságának pártfogása alatt jótékonycélú altiszti bált rendez. Belépti díj: személy-jegy 1 frt; családjegy 1 frt 50 kr. Jegyek előre válthatók Czirkó János és Nyitrai és társa kereskedésében. — A tiszta jövedelem felerészben a honvéd altiszti olvasókör alapítására, felerészben pedig a lévai „Stefánia-árvaház“ javára fordítatik. — A rendezőség, mely mindent megtesz, hogy a bál, a mely iránt már most is igen nagy az érdeklődés, — a legjobban sikerüljön, — arra kéri a hölgyeket, hogy a legegyszerűbb öltözékben jelenjenek meg.

— **Átvonuló katonák élelmezése** ügyében a honvédelmi miniszter rendeletet bocsátott ki s megállapítja ebben erre az esztendőre, hogy mi legyen az ára annak a 28 dekagramm husnak, melyet a szálladók minden egyes katonának örmestertől lefelé szolgáltatni tartoznak. Az árak a következők: Dunáninnen 17 és fél kr; Dunántul 18 és fél, Tiszáninnen 16, Tiszántul 15, Királybágon tul 12 kr.

— **Fillokszera.** A szomszédos Hontvármegyében újabbán Leléd, Hrussó, Garam-Kis-Salló, Kelenye, Ipolyföldemes, Nagy-Csalomja, Hont- és Ipolykeszi községeinek szőlőiben a fillokszera jelenléte megállapítottván, határaik zár alá helyeztetek és a budai zárlati csoportokhoz csatoltattak.

— **Kiállítás Székesfehérvárott.** A magyar országi tüzoltó-szövetség IX. közgyűlését f. évi aug. hó 20—22-én Székesfehérvárott fogja megtartani, a mely egyúttal tüzoltószert kiállítással is egybe lesz kötve. Kiállítás elfogadtnak nemcsak közvetlen a tüzoltás használatára szolgáló szerek, hanem olyanok is, melyek általában a tüzoltó eszmével és működéssel közvetve is összefüggésben vannak. A kiállítás térdíjat nem fizetnek. A bizottság ezenfelül a tárgy- és személyszállításra nézve az összes vasuti és hajózási vállalatoknál a legmérsékeltbb árleengedéseket eszközölte ki. Bejelentések a kiállítás legkésőbb május hó 31-ig fogadtatnak el.

— **Közérdekű miniszteri körrendelet.** A közsegélyre vagy ellátásra szorult egyének segélyezése körül követendő eljárás tárgyában a belügyminiszter körrendeletet intézett a törvényhatóságokhoz. E szerint minden község az illetőségre való tekintet nélkül tartozik gondoskodni a területén élő közsegélyre vagy közellátásra szorult egyénekről; a költségeket azonban az illetőségi község, vagy ha az kipuhatolható nem volna,

Anikó férje asztalán egy ott feledett levelet talált. Nem tudta gyanuját legyőzni. Elolvasta. Ez összetépte az ő szívét, szerelmét, hitét és üdvét. Csak a gyűlölete maradt még meg.

Azon este a férj mámorosan tért haza. Anikó elejbe állt s meg merete kérdezni, hogy hol volt.

— Asszonyom — mondá Radnóti — nem tartozom felelettel.

— Akarom!

— Akarja? Szép Anikó; én öntől még soha sem kérdeztem, (ki volt önnél,) házi barátjait.

— Ah nyomorult! — nyögte Anikó s sziszegve férje elé tartá azt a levelet, mely gyilkot döfött szívébe.

— Legyünk nyugodtak és őszinték, asszonyom, — mondá Radnóti gunyos mosollyal — ön csalatra érzi magát. Nagyon téved, midőn tölem szerelmet vár, én önnel rangot adtam, de fel is szabaditom, és megkövetelem, utaim után ne leselkedjék. Ne játszuk az érzékenyet. De ne feledje, gondja legyen, hogy kedves Gabi bácsi váltóimat fedezze, mert tudja meg asszonyom, hogy hozományja kevés volt a hitelezőknek. „Jó éjt“. Ne haborgasson. Nyugalomra van szükségem.

A szép asszony nem tudta mi történt vele, csak mikor felébredt, akarta magával elhíttetni, hogy pokoli álma volt . . . de nem tudta.

Gabi bácsi eladta a hahóti malmot, eladta a balatoni berket, a baglasi kaszálót, meg a bükkösi földeket . . .

De a szép asszony még mindig szomorú volt.

Egyszer egy átlótt fejről álmódott . . .

vagy a fizetést megtagadná, az illető felettes hatóság megtéríti. A rendelet mindenestire lendít valamit ezen a zavaros ügyön, de míg a közséjg illetőségi kérdése nem lesz világos törvényvel szabályozva, mindaddig csak zavaros marad az.

— **Kinai hittérítő Esztergomban.** Esztergomban e héten egy Úrge Ignác nevű magyar születésű kínai hittérítő járt és egy Kinában építendő Szent István templomra adományokat gyűjtött. Úrge három szónoklatot is tartott Esztergomban; egyet a vizvárosi plébánia templomban, melyet a hercegprímás is meghallgatott. A hittérítő gyűjtése már eddig meghaladja a 800 frtot. Esztergomból Vácra utazott.

— **Rövid hírek.** — **A nyitrai színház,** daczára annak, hogy a színügyi bizottság ez évben zárva akarta tartani, mégis átengedtetett Borsodi Vilmos színtársulatának 20 előadásra. — **A királyi család** február elején hosszabb tartózkodásra Budapestre érkezik. A király hetenként kétszer általános kihallgatást fog adni. — **Az idej ujonczos,** félhivatalos értesítés szerint, mindenesetre már az új védtörvény alapján fog történni s Magyarországon az 1865—8-diki korosztályok kerülnek sorozásra. — **Az orsz. iparos szövetség** lépéseket tesz, hogy a közös hadseregnek szükséges bõrneműek szállítására magyar konzorcium alakuljon, mely köteles legyen a hazai kézműiparosoknak juttatni a munkát. — **Egy amerikai társaság** tavaszkor Európába jön, hogy velozipédén járja be az ó-világ rész országait. — **Balassa-Gyarmaton** Borsody Róza egy alig 20 éves, igen szép leány, Borsody Sándor kir. törvényeszei irnok leánya, gyufaolccal mérgette meg magát. — **A nazarénusok** száma nagyon szaporodik Szeged környékén, sok bajt okozva és családi köteleket is felbontva, mert a hitvestársak elhagyogatják egymást a valláskülönbség miatt.

APROSÁGOK.

— Kovatvezető Zuhany. —

A jégről. F i a t a l e m b e r (egy kezdő korcsolyázó hölgyhöz): — Kis nagysám? szabad kezét kérem? — A kis hölgy elpirulva: — Istenem! hát nem illendőbb volna szándékát odahaza, a mama előtt nyilvánítani?

F u r e s a r o k o n o k. Grófnő: Vannak önnök rokonai? — Ur: Igen is grófnő; Moson- és Sopronmegyében. — Grófnő: Oh, oh! mosónék Sopronmegyében!?

LEVELEZÉS.

Temesvár, 1889. január 21.

Tekintetes Szerkesztő ur!
Egy lélekemelő ünnepélyről bátorodom Önt értesíteni, mely a temesvári kegyesrendi házat f. hó 20-án érte, az ok, mely erre a lépésre némi jogot ad az, hogy Léva város egy derék szülőtjéről van szó. Ugyanis e napon érte a kegyesrend két, nagy reményekre jogosító fiatal tagja szívének leghőbb óhaját, e napon mutaták fõt. Somogyi István és Dékay Lajos, főgymn. tanárok a Kegyesosztónak első áldozatukat. Könyveket, örömkönyveket keltő ünnepély volt az. — Pont tíz órakor jelzé

Fölébredt . . .

Zsuzsi néni a kandallóban a tüzet igazította. Gábris ur egy nagy karos székben ült s a kandalló pattogó tüzebe bámult némán, mereven, hidegen, mint a ki hitét és bizalmát elveszti.

A beteg Anikó fájdalmasan sóhajtott a kereveten. Zsuzsi néni halkan hozzálépett s megigazította piczi lábait alatt a selyem zsámolyt.

Gábris ur hátra se tekintett, nap-nap után komorabb lett. Egyetlen szavát sem lehetett hallani.

Szegény Anikónak majd a szíve szakadt meg, midőn minden nap azt a komor, szemrehányó, szótlan arcot látta.

Künt az utcán hideg téli szél fityölt s süvöltve ragadta le a háztetőkről a fagyos hópelyheket. Bagi uram megint csak ott ül a kandalló előtt, mereven nézte annak ropogó tüzet s egészen megfeledkezett, hogy karácsony napja van ma. Az ablak alatt didergő betlehemes gyermekek kezdtek reá az éneket: Menyből az angyal lejött hozzátok . . . Gabi ur oda figyelt az énekre . . .

E pillanatban feltárult a nagy szárnyas ajtó. Zsuzsi néni lépett be rajta, karján egy kis bepólyázott angyalt hozott.

— Gabi, Gabi, nézd ezt a kis angyalt, ezt a mosolygó kis czukorsüteményt, nézd, milyen piczi kis karja van, hogy nyújtja feléd, nézd, milyen okos kis szeme van, hogy kér, hogy csókold meg.

Künt a betlehemesek énekelték: Menyből az angyal lejött hozzátok . . .

De Gabi ur már nem hallotta, a beteg Anikó ágyához futott, s mire Zsuzsi néni oda ért a mosolygó kis angyallal, már csak azt hallotta a kibékült ember ajkairól:

az imára hívó harangok zuzása az ünnepélyes aktus kezdetét. Az egyházért, annak dicső fejéért, a fölséges királyért, a megyés püspökért, a drága szülőkért s másokért fel-feltörő imáját az egyik ünnepelt, Dékay ur, a föltárnál ajánlá a Mindenhatónak a kegyesrendi társház érdemeiben gazdag főnökének s főgymn. igazgatójának, fõt Pfeiffer Antal urnak, szinten megyejük nagynevű szülöttjének vezetése s az ünnepeltet szerető háztagoknak közreműködése mellett. Az ünnepélyes Veni Sancte, a szentmise az ifjuság éjbe ragadó gyönyörű éneke s a két ünnepelt által osztott szent áldás, oly meghatólag hatottak a jelenvotakra, hogy nem volt szem, melyben a megilletődés örömkönyei nem ragyogtak volna.

Az ünnepély másik kiemelkedő és elévülhetlen emlékü pontját az képezte, hogy a házat több kitünőség is méltatta leereszkedésére, u. m. az egyházmegye nagynevű püspöke, méltóságos és fõt. Németh József ur, méltóságos Follimonovi F o l l y Emil pápai praelátus és kanonok ur, J ä g e r Adám kanonok ur Onagysága, méltóságos gróf Z i c h y Ernő, a megye ünnepelt alispánja, ifj. O r m ó s Zsigmond, kir. tanácsos őnagysága, tek. L a k i Mátyás, a főreáliskola tudós igazgatója, stb.

Természetes, hogy a felküsztöntökben sem volt hiány. Azok sorát a társház főnöke és a főgymn. igazgatója kezdte meg. Örömtől megindultan tolmácsolta, rövid, de a szív legmélyéből fölfakadó szavakban, a rendnek, de különösen a társház tagjainak szinten érzett háláját azon magas kegyért, melyben püspök Oméltósága a tagokat részesítette. Utána általános figyelem közt Oméltósága szólott, ki különösen a két ünnepeltben s a ház tagjaiban éltetve a rendet, a vallásérkölesről s ennek azon alapon való tanításáról szólott s magát, mint a piaristák tanítványa, a rend lekötöztettségének yallotta. Leirhatlan lelkesültég követte Oméltósága éjlen-ét! Utána szólott az öröm, a hála s nagyfokú meghatottság édes hangján D é k a y ur és képzett szónokban is megbámulható varázsszal-bájjal köszönte meg ünnepelt társa nevében is a két manuductor szívességét, S o m o g y i ur pedig a rend kimagasló rendfőnökére, a két ünnepeltre pedig fõt. M a g y a r y Pál, papnöveldéi lelki igazgató üritette poharát. De nem feledkeztek meg azokról sem, kik a rendnek e két nemes, reményteljes tagot ajándékozták, t. i. a két ünnepelt drága szüleitől sem; a közérzelmeket fõt. A r á n y i Agost, főgymn. tanár tolmácsolta.

Az általános öröm csak későn, a magas és kedves vendégek távozásával szünt meg. Aldja a magas E g e két új munkását az ur szőlőjének!

Kiváló tisztelettel
Olejovics János
főgymn. tanár.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL. Reflexio a lévai hangverseny bírálatára.

Erős meggyőződéstünk, hogy sokoldalúságra, a szív és ész magasztos összhangjára egyedül az élet tanít és nem „a fővá-

— Ne, ne csókold le édes Anikóm ezeket a könyveket, nem adom én oda ezeket a világ minden kincséért sem!

(Vége.)

Pusztulunk.

Pusztulunk. Rajtunk az Isten átka.
Szár az fáánk lettünk ágai.
Fészket, melyre nem rak a madárka,
Félve mer csak rája szállani.

Ma-holnap még nyomunkra se lelnek.
Ránk se emlékeznek majd azok,
Kik egykor a hős magyar nemzetnek,
Rettegtek kardját, ha csillogott.

Nem rett.g ma nevíünk hallatára
Ellenünk: szemünk közé nevet.
Szégyent, gyalázatot kiabálva
Ránk, régi dicsőségünk helyett.

Eltiporni nincs erünk, ki vádol.
Menteni magunkat, nincs mivel,
Nincs ki tisztára mossou a vádtól,
Nem bírnak már többé semmivel.

Erköleseinke a féreg rájja,
Látjuk lelkünkön emészteni.
Erünk nincs eltiporni utjába,
Gyűlnek lakomára ezrei.

S jellemünk, e-kínese nemzetünknek.
— Rozsda melyet nem fogott soha —
Rongyok közé szemetre kerültek:
Korunk lopás, sikkasztás kora.

Megvartunk, míg elvet a gyalázat,
Homlokunkra ütve bélyegét.
Mért nem vesztünk inkább el mindnyáján,
Hösi vérbe hallva a honért?!

Sírunk most a gyalázat sirja lesz,
Hol megpihen a bukott magyar.
Gyalázat lesz a sirján a kereszt,
Gyalázat a rög, mely eltakar.

Lukács István.

ros zenéjének (t. i. az akadémiai) az a fenséges harmóniája, melyet a szív érzelmeinek legtalálóbb kifejezőjeként szoktak tekinteni, — természetesen a bíráló ur első sorban, — ki talán szintén onnan szerelte zenei aesthetikáját; ennélfogva kis városkánk nagyrabesült műkedvelőinek zenejéteka, a bíráló ur érzelmeit illetőleg „valami chinai válaszfal gyanánt meredez“, melyen keresztül utat nem talál az akadémiai zenéhez.

A bíráló ur azt mondja, hogy a vezér-szólamok Abt „Válás fájdalmában“ „a tonalitáson egy kissé túlcaptak,“ — és ezt „intő jel“-nek veszi a karmesterre nézve; — ám legyen.

De viszont a bíráló urra nézve intő jelül szolgáljon, hogy egy műkedvelő társasággal szemben a kritikai tonalitás szokásos mértékén sosem szabad túlcaptani.

A bíráló ur a karok „kiénekeltségét“ kívánja a karmester részéről. — Mi ez? Talán, hogy a karmester közvetlenül az előadás előtt robot-munkát végeztesen a szereplőkkel? Feleli bíráló ur, hogy itt műkedvelőkkel van dolga.

„Nem tarthatjuk indokoltnak a melodia magas regiókban járó részleteinek dallam-ellenes megváltoztatását. Ehhez csak végső esetben lehet folyamodni.“ A bíráló ur ezen megjegyzése leleleményességére vall, — hisz erről a dalárda egyik belső tagjának lehetett csak tudomása; és midőn azt mondja „hogy ehhez csak végső esetben lehet folyamodni“ — mi ezen ajánlatát azon megjegyzésünkkel kísérjük, hogy illetően leleményes utb a igazításhoz a műkedvelőkkel szemben álló óvatos kritikus nem folyamodik soha, még „végső esetben“ sem, annál kevésbbé, mert a beálló szükséghez képest (rekedtség vagy egyéb körülmény miatt) az ily változtatás olyanoknál is megtörténik, a kik hivatás-szerűen, életpályaként választották a zenei teret és így minden esetre tisztában vannak az aesthetika követelményeivel.

Tetszik tudni „a szükség törvényt bont.“ Mert csak nem gondolhatja a bíráló ur, hogy csupa kedvtelésből változtatva a karmester a felsőbb regiókát alsóbbakká!

„Különb is mi inkább egy önálló női dalosegyesület ohajtanánk, mely hogy mily zenei sikereket tud elérni, azt a többi közt a szomszédos Balassa-Gyarmaton is tapasztalni lehet.“ A bíráló ur kritikájának alaposága mellett szól, hogy Balassa-Gyarmaton — a legújabb értesülés szerint — „önálló női dalosegyesület“ nem létezik.

„Az országos port soha sem vert lévai dalárda stb.“ — Bíráló ur, elég, ha „Léva városának dalárdája valódi védbástyája a vidéken a művészetnek.“

Nem tudjuk, hogy bíráló ur, mint compositör műveinek jelessége által eddig kitünt-e? De elég zenei geniusra vall „hogy egyszeri hallásra úgy veszi ki, hogy a darab, melynek partitúrájával nem rendelkezik, a metrikát illetőleg helylyel — közzel sántít.“ Mégis, ha jó kritikát akart írni, — úgy gondoljuk — fáradságot vehetett volna magának a partitúra megtekintésére.

A hangszerekre ártt egyvelegről megenlékezve, a bíráló ur a többi közt azt mondja, „ . . . a darab megválasztásánál kár azon előzményekben téves ítéltre támaszkodni, hogy a vidéki zeneközönségnek csak ily könnyebb irályu darabot lehet nyújtani.“ Itt nem a darab könnyűsége vézérlet „az öntudatos művészi színvonalon álló és a zene teremtő ágának is tanult és szerencsés képviselői,“ hanem magának a darabnak „vonzó jellege;“ mert bár meny nyire „lejáró, édeskés „Donizetti Lindájából kivonatolt második poutpouri-részlet,“ — örökre behizelgő, vonzó leend, ha csak a bíráló ur műízlésünk jogosultságát nem akarja kétségbe vonni.

Nem mindig ezifrább a szebb. Igaz, hogy „a művészetek célja soha sem lehet az érzéki ingerek túlságos felcsigázása,“ hanem a bíráló ur feleli, hogy a jobb és magasabb iránti vágnak is van határa. Egyáltalán természetünkben sajátságos vegyülete van a régi iránti kegyeletnek és az új iránti vágnak. Érzületünk azon oldala megóv attól, hogy mindent elvessünk, a mi régi, az utóbbi pedig ösztönöz az újra — sokszor a jobbra. De kétségtelen, hogy ama conservatív hajlam bennünk, ha csak a jónak megóvására van irányozva s nem ragaszkodik makacsul a régihez, csak azért, mert régi, sok jót mentett már meg a világnak.

Bíráló ur azonban még a jóban is eszközt talált a rozsra.

Szóval a bírálat nem csak becses tanácsokkal nincs telve, hanem a bíráló ur azon hatalmát sem tartja meg nyelvsajátságainknak, melyhez nyelvünk baja, ereje és zengzetessége járul, úgy, hogy a bírálat irály dolgában is szerintem csak akkor volna élvezhető, ha eszünk összemunkálna az ő kritikus észjárásával.

Dilettans.

Lévai piaci árak.

Kovatvezető: K ö n y a József, városkapitány.

Buza: m.-mázsánként 6 frt 60 kr, 6 frt. 80 kr. Kétszeres 5 frt 10 kr, 5 frt 40 kr. Rozs 5 frt. — kr. 5 frt 20 kr. Arpa 6 frt 40 kr, 7 frt 40 kr. Zab 5 frt. — kr, 5 frt. 10 kr. Kukoricza 4 frt. 20 kr, 4 frt 40 kr. Bab 7 frt 50 kr, 7 frt. 80 kr. Lencse 7 frt 50 kr. 8 frt. Köles 4 frt. 50 4 frt. 60 kr.

FONTOS KÖZLEMÉNY.
STEINBACH SÁNDOR
BUTOR NAGYKERESKEDÉSE

Budapesten, Ferenc-József 6. szám, a lánczhibdal szemben

az egyedüli telep Európában, mely képes több száz szoba berendezésre terjedő butorraktáráról eredeti butor fényképeket szétküldeni. Ezáltal a t. vidéken lakóknak ama rendkívüli előny nyújtatik, ép úgy választhatni, mint személyes megjelenésnél, amennyiben kívánatra fényképek, szövetminták és árjegyzékek megtekintés végett a cég bérmentve küld szét. Egy még további kedvezmény abban áll, hogy száz frton felüli vásárlásnál kicsiben árak helyett nagyban árak számíttatnak. Ebből kifolyólag bátran állítható tehát, hogy egy cég sem képes olcsóbb árakat számítani.

Szolid kiszolgáltatásért kezeskedik a cég régi jó hírneve.

64/1889. áll. szám.

Hirdetmény.

A nagymélt. m. kir. közmunka- és közlekedési ministerium az 1889. évi jan. hó 15-én kelt 58191/1888. sz. rendeletével a nagyszombat-krakkói államut 66—67 km. szakaszán levő nagy-kálnai Garamhid járompilléreinek kőhányással való biztosítását 2385 frt 22 kr. erejéig engedélyezte.

A fentemlített munkákat fogantatásának biztosítása céljából az 1889. évi jan. hó 31. napjának d. e. 10 órájára a bars megyei m. kir. államépítészeti hivatal helyiségében tartandó zárt ajánlati versenytárgyalás hirdettetik.

A versenyezni óhajtok felhívamnak, hogy a fentebbi munkákat végrehajtásának elvállalására vonatkozó, az engedélyezett költség után számítandó s a részletes feltételekben előírt 120 frt bánatpénzzel ellátott zárt ajánlataikat a kitűzött nap d. e. 9 órájáig a nevezett hivatalhoz annyival inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó műszaki művelet és részletes feltételek a nevezett m. kir. államépítészeti hivatalnál a rendes hivatalos órákban, naponként megtekinthetők.

A bánatpénzt tartozik vállalkozó ajánlatához csatolni s az ajánlatban kitéendő, hogy egy köbméter kőhányást, beleértve a kőtermelést, szállítást és beépítést, továbbá hogy egy köbméter tartalék kő termelését, szállítását és összerakását mily árban ajánlják, az ajánlattevő elkészíteni. Ezen ajánlott egységárak számjeggyel és betűkkel is kiírandók.

Ar.-Maróthon, 1889. évi január hó 21-én.

Bars megyei m. kir. építészeti hivatal.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. te. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a lévai tek. kir. bíróság, 1888. évi 4599. sz. végzésével Kramer S. budapesti lakos felperes részére **Kovács Sándor és István** alperesek ellen 473 frt tőke, ennek 1887. évi okt. hó 26. napjától számított 6% kamatai és eddig összesen 22 frt 27 kr. perkoltság követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság N.-Sallón lefoglalt és 514 frtra becsült lovak-, gazdasági eszközök- és szobai butorból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladattak.

Mely árverésnek 5778/88. sz. beküldését rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis N.-Sallón leendő eszközlésére 1889. évi jan. 30. napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik, oly kijelentéssel, hogy ezen árverés a fentebb jelzett ingóságok az 1881. évi LX. te. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérők készpénz fizetés mellett szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. te. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Ez árveréshez a venni szándékozók a kitűzött időben a községi bíró házában elvárattak.

Együttal közzé tétetik, hogy mindazok, kik a lefoglalt tárgyakra tulajdon, vagy elsőbbségi igényt tartanak, igényüket az árverés megkezdése előtt annyival inkább bejelentésük — mert különben a vég-

reh. törv. 96. §-a kapcsában egyedül a vételár fölöslegére fognak utasíttatni.

Léván, 1889. jan. 18.

Tonhaiser József,
kir. bírósági végrehajtó.

409/1888. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. 60. te. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a verébelyi kir. bíróság 2622/88. sz. végzése által Vermer Gyula bécsi lakos javára **Ruscák Rezső** szitvagyarmathi lakos ellen 450 frt tőke, ennek 1888. évi június hó 30. napjától számított 6% kamatai és eddig összesen 45 frt 68 kr. perkoltság követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 785 frt a becsült 2 fekete hóka ökor, 1 veres tarka, 1 veres tehén, 2 veres szőrű üsző, egy zsemle szűnő és egy veres borjú, egy kazal sarjú kőles és egy járgányos cséplő gépből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladattak.

Mely árverésnek a verébelyi kir. bírósági 2914/88. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagyis Zs.-Gyarmaton Ruscák Rezső lakásán leendő eszközlésére 1889. évi jan. 29. napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. te. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérők becsáron alul is eladattak fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. te. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végre felhívamnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a meenyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és az a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdése előtt kiküldöttnek vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számíttatik.

Verébelyen, 1889. jan. 4.

Kaszanyiczky Dániel,
kir. bír. végreh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. te. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a lévai kir. bíróság 1888. évi 5389. sz. végzésével Mislivecz Venczel és Tauber Simon felperesek részére **Mislivecz Gyula és neje** alperesek ellen 280 frt 96 kr. tőkek ezeknek 1888. évi márcz. hó 20. napjától számított 6% kamatai és eddig összesen 43 frt 50 kr. perkoltság követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság Gr.-Szt-Györgyön le- és felül foglalt és 424 frt 97 krra becsült szobai butor-ruhamező-, fehérnemű stbből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladattak.

Mely árverésnek 5542/88. sz. beküldését rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Gr.-Szt-Györgyön leendő eszközlésére 1889. évi jan. hó 31-ik napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik oly kijelentéssel, hogy ezen árverés a fentebb jelzett ingóságok az az 1881. évi LX. te. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérők készpénz fizetés mellett szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. te. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Ez árveréshez a venni szándékozók a kitűzött időben a községi bíró házában elvárattak.

Együttal közzé tétetik, hogy mindazok, kik a lefoglalt tárgyakra tulajdon, vagy elsőbbségi igényt tartanak, igényüket az árverés megkezdése előtt annyival inkább bejelentésük — mert különben a végreh. törv. 96. §-a kapcsában egyedül a vételár fölöslegére fognak utasíttatni.

Léván, 1889. jan. 18.

Tonhaiser József,
kir. bírósági végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. te. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a lévai tek. kir. bíróság, 1888. évi 4599. sz. végzésével Kramer S. budapesti lakos felperes részére **Kaveggia Mária** alperes ellen 345 frt tőke, ennek 1888. évi jan. hó 1. napjától számított 6% kamatai és eddig összesen 37 frt 50 kr. perkoltság követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság Léván lefoglalt és 626 frtra becsült külföldi vas eszközök s bolti cikkekkel álló ingóságok nyilvános árverés útján eladattak.

Mely árverésnek 5781/88. sz. beküldését rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Léván leendő eszközlésére 1889. évi febr. hó 6. napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik oly kijelentéssel, hogy ezen árverés a fentebb jelzett ingóságok az 1881. évi LX. te. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérők k készpénz fizetés mellett szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. te. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Ez árveréshez a venni szándékozók a kitűzött időben a községi bíró házában elvárattak.

Együttal közzé tétetik, hogy mindazok, kik a lefoglalt tárgyakra tulajdon, vagy elsőbbségi igényt tartanak igényüket az árverés megkezdése előtt annyival inkább bejelentésük mert különben a végreh. törv. 96. kapcsában egyedül a vételár fölöslegére fognak utasíttatni.

Léván, 1889. január 24.

Tonhaiser József,
kir. bír. végreh.

1155/1888. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A körmözei kir. bíróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a besztercebányai püspöki uradalom végrehajtónak **Froncz Mihály** végrehajtást szenvedő elleni 29 frt 40 kr. maradvány váltásági részlet tőke s jár. iránti végrehajtási ügyében a körmözei kir. bíróság területén levő s Kaproncza községében fekvő s végrehajtást szenvedő Froncz Mihálynak a kapronczai 129. sz. tjkvben a régi állapotú A I 1—11 sorszámok a. ingatlanát helyettesítő új állapotú A I 1—30 szk a. foglalt ingatlanában 1/2 közös tulajdoni jutalékára 464 frban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi febr. hó 19. napjának d. e. 10 órákor Kaproncza községében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladattak fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 46 forint 40 kr. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügym. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. bíróság mint tlkvi hatóság.

Körmöczön, 1888 szept. 11.

Kozakievics,
kir. aljbíró.

1159/888. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A körmözei kir. bíróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a besztercebányai püspöki uradalom végrehajtónak **ifj. és id. Knopp Ferencz mint Knopp Mihály örökösei** végrehajtást szenvedők elleni 18 frt 59 kr. maradvány váltásági részlet tőke s jár. iránti végrehajtási ügyében a körmözei kir. bíróság területén levő s Kaproncza községében fekvő s végrehajtást szenvedő néh. Knapp Mihálynak a kapronczai

113. sz. tjkvben a régi állapotú A I 1—7 szk. a. ingatlanát helyettesítő új állapotú A I 1—27 szk a. ingatlanában 3/4 közös tulajdoni jutalékára 386 frban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi febr. hó 19-én d. e. 10 órákor megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladattak fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 38 frt 60 kr készpénzben, vagy az 1881 LX. te. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. bíróság mint tlkvi hatóság.

Körmöczön, 1888. szept. 11

Kozakievics,
kir. aljbíró.

1153/1888 sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A körmözei kir. bíróság mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a besztercebányai püspöki uradalom végrehajtónak **Froncz István és János** végreh. szenv. elleni 29 frt 37 kr. maradvány váltásági részlet tőke s jár. iránti végrehajtási ügyében a körmözei kir. bíróság területén levő s Kaproncza községében fekvő s végrehajtást szenvedő Froncz János és István tulajdonú a kapronczai 191. sz. tjkvben bejegyzett régi állapotú A I 1—27 sorszámok alatti ingatlanát helyettesítő új állapotú A I 1—51 szk a. ingatlanára 628 frban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1889. évi febr. hó 18-án d. e. 10 órákor Kaproncza községében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladattak fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 62 frt 80 kr készpénzben, vagy az 1881. LX. te. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügym. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. bíróság mint tlkvi hatóság.

Körmöczön, 1888. szept. 11

Kozakievics,
kir. aljbíró.

1154. 1888. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A körmözei kir. járásbíró mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy a besztercebányai püspöki uradalom végrehajtónak **Schmidt Erzsébet és társai** végrehajtást szenvedők elleni 52 frt 95 kr maradvány váltásági részlet tőke s jár. iránti végrehajtási ügyében körmözei kir. járásbíró területén levő s Kaproncza községében fekvő s végrehajtást szenvedő Schmidt Erzsébet kk. Schmidt Lőrincz és Teréznek a kapronczai 200 sz- tjkvben, a régi állapotú A I 1—4. 6—34 szk. a. ingatlanát helyettesítő új állapotú A I 1—42 szk. a. ingatlanában 3/4 közös tulajdoni jutalékára az 1110 frban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1889 évi február hó 18 napján d. e. 10 órákor Kaproncza községében megtartandó nyilvános árverésen megállapított kikiáltási áron alól is eladattak fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 111 frt készpénzben vagy az 1881. LX. te. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt íg. ügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kikiáltott szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíró mint tlkvi hatóság.

Körmöczön 1888. évi szeptember hó 11 napján.

Kozakievics,
kir. aljbíró.

Nincs többé fogfájás!
Tisztelendő Benedekrendi szerzetesek fogvize, fogpora és fogpásztájának használatával.

2 arany rem: **Brüssel 1880, London 1884.**
A legmagasabb kitüntetések.

Boursaud Péter 1373. évben feltalálta.

A tisztelendő Benedekrendi szerzetesek fogvizének naponként néhány cseppet vízbe téve, megakadályozza és gyógyítja a fogak odvasságát, melyeknek fehérséget és szilárdságot kölcsönöz, a mennyiben a foghúst erősíti, s teljesen egészségessé változtatja.

A t. olvasóknak valóban nagy szolgálatot vélek tenni, midőn ezen legérgebb rs legpraktikusabb készítményeket becses figyelemmel ajánlom, mert csak az egyedül és legkitünőbb gyógyszer mindenemű fogfájalmak ellen.

Alapított 1807. **SEGUIN** 106. & 108. Rue.
Főügynök: **BORDEAUX** Croix de Segney
Kapható: minden gyógyszerárban és nagyobb fűszerüzletben.